

παισιον «φαιλ του Αντελα» ποιος απο την αίσια άποια πάντε παιδιά. Εί- ναι γνωστό πόσο άτυχος στήθηκε ο Ούγκιό μέ τό παιδιά του. Τό πρώτο, τό Λεοπόλδο τόν έχασε μωρό. Τό δεύτερο, τό Λεοπολδίνη τόν έχασε παλιό νεία, σέ ηλικία 21 χρονών, άπην έκελνη πνιγική μάζι μέ τόν άνδρα της σ' ένα ναυάγιο. Τά δύο τόν άγόρευ, Σάρλ καί Φρανσουά· Βικτώρ πέθαναν ενά ό ποιητής ζούσε άκόμη καί μάλιστα πέθαναν τό ένα μετά τό άλλο σέ διάστημα δύο ετών, ενώ ή μικρή του κόρη ή Αντέλα είχε μία φοβερή έρωτική περιπέτεια, έφυγε άπό τό πατρικό σπίτι γιά νά έναναυ- ρισεί τραλή, ήταν τό μόνο παιδί του πού πέθανε μετά άπό αυτόν, άλλα έζησε μέσα σέ πνευματικό σκοτάδι.

Η βασιλεία του Λαυδοβίκου

ΒΙΚΤΟΡ ΟΥΓΚΟ

Αύριο

Αύριο, τήν ώρα πού θ' όσπριζει ή αύγή στόν ούρανό, θά ξεκινήσω· δέν ξεχνάω πώς καρτεράς εί- πας, στάσου. Αλλά τό δάσος δό διαβά, θά πάω άπ' τό θουνό, πιά δέ μπορώ περοότερο νά μείνω ένώ μακριά σου.

Στούς λογισμούς μου θά κρατά μάτια καρφωτά, δέ θά θωρά, δέ θά γροικώ τίποτε γύρω πέρα, σκυφτός, μόνος, άγνώριστος, χέρια σταυροδετά, λυπητερός· καί σά νυχτιά πιά μένα θό είναι ή μέρα.

Μήδε τό ήλιοβασιλέμα θά δώ τό χρυσόφορο, μήδε στά δάση τό λευκά πονάκια άπ' τά καίκια· θαρρώ, στό νηματαχί σου καί θά σου φέρω ύδωρ άπό πρινώρια πράσινα κι άπ' άνθισμένα ρείκια.

Μετ. ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Τό έλληνικό διήγημα

ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Τού Σπήλιου Πασογιάννη

—Μπορεί νά βαστάει λίγο άκόμα φύσα σόν θές.
—Μπρά! θά όσπριζει, είπε ή Λενιώ, κι άκούμπησε σ' άμόνι τό χέρι της. Μπρά, τά άμόνια νάναι άκόμη ζεστά!
Ο Λιάνακας πήγε κοντά, έθαλε τό χέρι σ' άμόνι, καί είπε μέ φωνή τρεμουλιάστη, άπό τήν κατέπνευ:
—Ναι είναι... λίγο.
Καί άγκαλιόζοντας έαφνικά ή Λενιώ, τήν έσφιξε στό δυνατό του μπράτσο, τή φίλησε στό μαγουλά, στό μάτι, στό λαμπό.
Κελή φώναζε:
—Αφρόε με, άτιμε σκυλά! Αφρόε με! Καί πνίγηκεν ή φωνή της.

..

Ο ΝΙΑΚΑΣ ήτανε ώς έξήντα χρονών, Εραγκιανός γέρος, κοντός μέ βάτασε άκόμα δύναμη γιό νά φυσάει τό φουσέρό καί νά βοηθάει στό σφυροκόπημα μέ τή βαριά.

Καί είπε κελήν τήν ήμερα ο Νιάκας:
—Λιάνακα ούλοι είμαστε άμαρταλοί... Τό ξερω πώς ούλοι είμαστε... καί νά πίνω λίγο, δέν κώνω κανενού κακό!
—Πίνεις, μέ κώνω στερνά μπεκροκουλίσαι... είπε θυμωμένα ο Λιάνακας. Κελίνο πού σου λέω!
—Δέν άδικώω κανένα Λιάνακα... τό λεφτούλια μου πίνω... τόν ήδρο μου πίνω... τό κόπια μου.
—Κελίνο πού σου λέω...! Νά μαζευτείς! Κοίτα τό φτωχικό σου... μία ψυχή είσαι... Δέ λέω... κοίτα τήν ψυχή σου.
—Μιά ψυχή είμαι... μουρμούρισε ο Νιάκας.
Δέ λέω... μπορείς καί νά κόψεις καί νά κανέναν άλλο... τό μεροδούλια σου... όλα στό ποτί... κοίτα τό φτωχικό σου... τή ψυχή σου νά είπω...
Ο Νιάκας άνόσασε βαριά καί κοίταξε τό Λιάνακα, πού χτύπαε ένα πέταλο μέ τό σφυρί σ' άμόνι.
—Δέ με πατάς, Λιάνακα! είπε πίσω άπό τό φουσέρό ο Νιάκας.
—Τι θές νά πεις τόχα; μούγκρισε ο Λιάνακας, σταματώντας τό σφυρί σ' άμόνι.

—Πέει, νά είπει μέ τό λόγια σου μέ μαρτυρεύεις... μέ παιδεύεις... Ετσι μούρχεται νά σκάσω!... Μού λέε γιά ποτί... γιατί τά πίνω... μετά καί τόδωσα στό χελίνο μου τά πρίν... γιά πέε μου!...
—Τι τό κόνεις τόχα; Γιά γιοτριά θά μου είπεις!...
—Οχι γιά γιοτριά... μέ έτοι, μέ στομώνει... έτσι μου φαίνεται πώς εθιμωμίνω.
—Ξεθυμνείεις; Ορίστε μου τώρα! Τι μωρέ νά εθιμωμνείεις; Τόν καημό; Μή καί σου πήρε ή άγάπη τό μυαλό; Χού! χού!

—Οχι, Λιάνακα!...
Ο Λιάνακας ξαναέλασε. Ο Νιάκας χαμήλωσε τά μόνια, σά γιά νά μήν ιδεί ο Λιάνακας τό σπύισμα του θυμού μέσα τους.

Ξάφνου, σά μέ άπόφαση, ήρθε όμπρός στό Λιάνακα, πλάι σ' άμόνι. Μά εκεί πάλε σταμάτησε άπ'όρανος, καί έτρεψε δόλοκληρος.
Ο Λιάνακας σφυροκόπηε τό πέταλο. Καί ο Νιάκας είπε, σό μέ καλοσύνη:
—Είμαι άφρανή, Λιάνακα, είναι έρημη, δέν έχει άλλο πού μένα...
—Ποιός σου μιλάει γιά άφρανή; Τι σουρέεις... Παράλογος;

γνωστόν στον κόσμο γιό τό μυθιστο- ρήμα του «Οι άθλιοι». Εχει μεταφρα- στεί σ' όλες τις γλώσσες του κόσμου ήπανελλήνισμα, έχει διαβαστεί άπό έπαινονάδες έκτατομύρια άνθρώ- πους καί έχει γυριστεί πολλές φορές σέ ταινία — καί πάντα, άκόμη καί σήμερα, σκυνηγεί καί συναρπάζει. Υπάρχουν πολλές βιωματά του Ού- γκιό σ' αυτό τό βιβλία. Ο Μάρκος είναι ο ίδιος σά φοιτητής του χρό- νου, οί μάχες σά άδοσφάγματα γρά- φονται μέ βάση τις έμπειρίες του συγγασέα άπό τις έξεγέρσεις σού 1830 καί σού 1848. Τό βιβλίο κυκλο- φόρησε τό 1862.

Υπάρχει, άπόσσω, ένα συγκε- κριμένο πραγματικό γεγονός πού άποτέλεσε τήν άφορή ή της σης, πού άπλώνεται θαθά μέσ στό σκοτάδια καί πού θά ξεροσάει. Άλλο- τή ή φτώχεια σαναπαντίσταν μέ τόν πλούτο, τό φάντασμα πλησίαζε τή δόξα, μέ δέν κοπάχτηκαν ποτέ. Τρα- βούσε τό κανένα τό δικό του δρόμο. Δέν μπορεί, όμως, αυτή ή κατάσταση νά κρατήσει γιά πολύ. Απύ τή στιγμή πού αυτός ο άνθρώπος παρα- τήρησε τήν ύπαρξη αυτού του άν- θρώπου ή καταστροφή είναι αναπό- φευκτη.

Από «Ώ ξεκίνησαν «Οι άθλιοι» τό μέγιστο συγγραφέα δέν όηθηκε λοθέμενη. Τά γεγονότα πού έπακολούθησαν, μέ τήν Κομ- μούνα, έπαλήθευσαν τήν άποφή. του.

Η Κίετρίστια έχει κανείς άτομικές εκκρούσεις καί έχει συμμετέχει σέ πολλούς διαγωνισμούς στήν Ελλάδα καί στό έξωτερικό. Στήν Ούγγαρία πήρθηκε μέ τό χάλκινο θραβείο καί συμμετείχε μέ έπιτυχία σέ έκθέσεις στό Παρίσι, Βέλγιο καί Ιταλία.

Στήν Ελλάδα, διακρίθηκε μέ τό χάλκινο θραβείο στό 1976 γιά τήν φωτογραφία μέ θέμα «Τά παλιά διακοπτήρια». Σέ πανελλήνια διαγωνισμό στόν Βόλο πήρε τό χρυσά θραβείο σού 1982 γιά τήν φωτογραφία μέ θέμα «Φέρνει στό φώς, άντισταστά, τήν άμορφία της».

Σέ πανελλήνια διαγωνισμό πού διοργανώθηκε τό 1984 στόν Εύοσμο, πήρε χρυσό θραβείο γιά τή φωτογραφία μέ θέμα «Ο ποιητής». Χρυσά θραβείο πήρε έπίσης σέ διαγωνισμό άποφάμιαρης φωτογραφίας στή ΧΑΝΘ, γιά φωτογραφία μέ θέμα τήν Ροτόντα.

Συμμετείχε σέ κριτικές έπιτροπές διαγωνισμών φωτογραφίας καί τό 1983 έκπροσωπούστας τή λέσχη φωτογραφίας, διοργάνωσε σέ συνεργασία μέ τό άμερικανικό κέντρο πληροφοριών έκθεση τών βροδεμένων Αμερικανών φωτογράφων πού Λευκού Οίκου.

Σέ αούληση πού είπε, ή κ. Πετρίστια μίλησε γιά τούς λόγους πού τήν ώθησαν νά διαγοτεύσει τό δημιουργικά καί καλλιτεχνικό τήν ταλέντο στήν τέχνη της φωτογραφίας.

δεσπότης τό ίδιο... καί σύ, μήν καμώνεσαι... ο σατανάς μάς παίρνει, ούλους...»

—Χτυπάει κάποιος, μπάρμπα, είπε τρομαγμένη ή Λενιώ πολύ σιγά.
—Καί σού, κακομύρια, πού νά καλαστείς... πού τόδερες νά καλαστείς; ήρβα, Λιάνακα καλώςστονεί!... έτσι θά μου είπει!...

—Μπάρμπα, χτύπησε ή πόρτα, σού λέω... είπε σιγά πάλε ή Λενιώ, ζυγνώνοντας τούτη τή φορά σιμά στό κρεβάτι του Νιάκα.
—Χτυπάει; Ποιός;... Πήγαμε ν' άνοίξεις!... Ποιός χτυπάει, μωρέ;
—Ανοίχτε! Εγώ είμαι... άκούστηκε ή φωνή νά είπει.
Η Λενιώ αναρόχητη στή φωνή, ανατρίχιασε τής βόλτε μέσα στό μυαλό.
—Πήγαμε ν' άνοίξεις, Λενιώ... ποιός νάνα;
Η Λενιώ άναίεε καί πήγε κ' έκαστος πάλε. Πήρε τό σκούτι καί έκαμε νά ράψει μάς της τρέμανε τό χέρι.

Κείνος δέν έμπηκε μέσα, στάθηκε στό κατώφλι.
—Ηρβα, Νάκα, νά σού κομηντιώσω... ήρβα νά τά μιλήσωσε, Νάκα... καί, καλησπέρα κιάνα... μή μέ συνειρίζαι... οόστια τέτοια ώρα, τί θα είπω!... γιά άρκοια...
Ο Νιάκας κοίταξε τή Λενιώ, καί συνεφερνόντονε λίγο-λίγο.

—Ηρβα, τό πού λέε, νά σού είπω... μέ τί, δέν άπολογιέσαι...! Μή καί δέ θέλεις νάμπω μέσα...
—Ρέ σού είσαι, Λιάνακα...! Χί! χού!... Μωρέ, έμπα τό λαπάν!...
—Σούφταίε, Νάκα... τό μολογάω, μούγκρισε βουρκωμένα στό κατώφλι ο Λιάνακας.

—Γιά στάσου νά σού είπω, Λιάνακα... γιά συλλοίσου κιάνα, δώ πού θά στό είπω... μόθβρισε θορύ... πρώτα κι όπ' άρχής... μόθβρισε... νά λέμε τήν άλληια... μέ σκυλόθβρισε νά είπω!... Εσκόφα τή γής, νά χύσω τό όικιο μου... πρώτα-πρώτα μόθβρισε... τό ξερω... γιά συλλοίσου... κιάνα δεύτερα... θά μέ θάρσες κι όλα μέ τό σφυρί σταν άκούφωσας... έλαχε νά φύγει κανέναν... λέει ο λόγος; Δίνε τόπο στήν άργη! νά, γιά άρκοια... μέ πρόσβαλε, τό έξερεις... έμπο μέσα κιάνα... έλα μέσα κιάνα, δέ σέ τρώει... χού!... χού! δέ σέ σκοτώνει κανέναν... Δέ λέω πώς μέ σκοτώνεις, Νάκα... κιάνα νά μέ σκότωνες! Μ' άπατάς... μά δέν είμαι άέιος νά μωύ σπύτι σου...
—Αγαπάστε, ρέ Λιάνακα... άγαπάσαστε! δέ γίνεται... Τό αίμα νερό δέ γίνεται!...

—Καμμένε Νάκα... τί νά κάμει κανέναν... τόπαθα...! —Μολόγω τό κιάνα!... χού!... Χό... μά μέ σασκάφεες Λιάνακα, μόθβρισε, σού λέω... μία σφυριά σταν άκούφωσα... πείει τώρα, άς λέμε...
—Νάκα... ήρβα νά σού κομηντιώσω...! είπε κορωτά ο Λιάνακας. Καί έστριψε τό μουσταύο του, καί καίταξε κατά ή Λενιώ, πού έσκυβε, κόνωντας πάντα πώς ράβει.
—Ηρβα, τό πού λέε, νά τά είπούμε... συμπαθα με καί σύ... καί... καταλαβαί- νεις...!

—Σά νά καταλαβάνω... μά θόν τό κομηντιώσωμε κιάνα... τί θές νά είπεις κιάνα... θά τά είποίμε... είπε οασπισμένος ο Νιάκας.
Ο Λιάνακας στάθηκε γιά ήρα, έθαλε τό χέρι στήν τζέπη, έθγαλε καί.
—Νάί πάρει είπαι άπλώνοντας τό χέρι στό Νάκα.
Ο Νιάκας άπλώσε τό χέρι καί τό πήρε.
—Οχιού!... δαχτυλίδι λέε!... δαχτυλίδι λέε!... έλεγε ο Νιάκας, σπασισμένος περισσότερο.

—Καληνύχτα Νάκα... καληνύχτα Λενιώ!... Ταχιά, Νάκα, τά λέμε...
—Στάσου, ρέ παιδί... στάσου κιάνα!...

..

Η ΠΟΡΤΑ έκλεισε πίσω άπό τό Λιάνακα καί τό στερνά του θήματα σθήσανε στή στρατιά τήν παικδοστρωτή.

Η Λενιώ δέ σήκωσε τό κεφάλι άπό τή ποδιά της, κ' έκανε πώς ράβει, μά τό χέρι της έτρεπε καί τό χελί της, καί τό μάτι της βουρκώθηκε. Ο Νιάκας άνασφάγιη ηηδηχτά, τήν πού λυχνάρι, τό κρέμασε κοντά στή Λενιώ. Υστερα έφερε σιμά στό φώς τό δαχτυλίδι.

—Λενιώ...! Η Λενιώ σήκωσε δακρυσμένη τό κεφάλι της.
—Αφραθώ... κακόμωρο χού!... χού!... Καί έκομε νά τή φίλησει μά πήγε νά εζυλωθεί χόμα, νά μπρούμυτα, κελνώντας.

Χαμογέλασε ή Λενιώ... Ο Νιάκας τής πήρε τό χέρι, τής φάρεσε τό δαχτυλίδι!.

Κελήν, άναστενάζοντας καί χαμογελάοντας μαζί, κοίταξε τό δαχτυλίδι στό δαχτύλο καί είπε:
—Τόν ήθελα... μπάρμπα-Νάκα... Καί γέλωσε πονηρά.
—Αλεπού!... Τά ξερω γώ... χί...χά...χί, είπε ο Νιάκας τρίζοντας τό χέρι του. Κοί- τωσθί στό κρεβάτι του γελώντας.

ΚΕΙΝΟΣ πήρε τήν τοότρα καί τράδηξε, παίρνοντας άνάσα θαθά σόν άπότπει. «Θά πεθάνεις... παλιόσκυλο! Δέ λέω... ούλοι άμαρταλοί είμαστε... ούλοι κάναμε τό κακό... καί ο